

DE LAATSTE NACHT

MARTIN ÖSTERDAHL

De laatste nacht

Uit het Zweeds vertaald door Neeltje Wiersma

DE GEUS

Oorspronkelijke titel *Parmiddagen*, verschenen bij Bookmark Förlag

Published by agreement with Salomonsson Agency

Oorspronkelijke tekst © Martin Österdahl, 2022

Nederlandse vertaling © Neeltje Wiersma

en De Geus bv, Amsterdam 2023

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagbeeld © Arcangel

Typografie binnenwerk Crius, Hulshout, België

ISBN 978 90 445 4867 9

NUR 330

Proloog

*Lillängen, Nacka,
de nacht van oudejaarsavond op nieuwjaarsdag*

Het prachtige uitzicht op het meer is op dit moment een blinde vlek, opgeslokt door de duisternis, aan de verkeerde kant van het verblindende, witte licht van de koplampen. Technisch rechercheurs in witte overalls en met plastic hoezen over hun schoenen kijken gehurkt in het zwembad.

Een zwembad dat zich uitstrekt van het huis tot aan de erfgrens, waar een steile helling naar het strand van het Järlasjönmeer leidt. Het zwembad is zo aangelegd dat het wateroppervlak een perfecte lijn vormt met het water beneden bij het meer, om een illusie van eindeloos stromend water te creëren. Maar er stroomt geen water. Het zwembad is leeg en afgedekt voor de winter.

De lichamen op de bodem zijn naakt. Ze liggen half in elkaar verstrengeld op het harde stenen mozaïek, als slapende geliefden. In het felle licht glinsteren glasscherven in een plas roze gekleurd, modderig water dat hen omringt. Hun huid is blauw geworden. Verkleuringen ontsieren hun bovenlichaam. Hun buik en borst zijn opengesneden. Hun ledematen zijn slap en gedraaid in posities waartoe het menselijk lichaam niet in staat zou moeten zijn.

Grote sneeuwvlokken dwarrelen neer uit de nachtelijke zwarte hemel, als confetti op een podium na afloop van de voorstelling. De waterkou gaat dwars door de vingerhandschoenen, donsassen en uniformen heen, tot op het bot.

De twee politieassistenten die als eerste ter plaatse waren wisselen kort een blik met elkaar. Zoiets hebben ze nog nooit gezien.

In het huis achter hen zijn hoge panoramaramen geplaatst voor het uitzicht. Het dak en de goten zijn van glanzend koper, de gevelbekleding is van onbehandeld cederhout. Het ziet er onafgewerkt en armoedig uit, maar het is duidelijk dat het, zoals alles hier, een lieve duit heeft gekost.

Binnen is de vloer van de gang bedekt met mooie zwart-witte keramische tegels. Tegen een muur staat een exclusieve groen metalen kast. Op de deurtjes zijn handgeschreven briefjes geplakt met de namen van de gezinsleden.

Lisa, Mikael, Ebba.

Achter het deurtje met de naam Ebba, staat een paar witte, lage stoffen schoenen, maat 39.

Het huis, dat relatief nieuw is, heeft de indeling van de belendende jarenvijftighuizen nagebootst, met de keuken, de slaapkamer en de woonkamer op de bovenverdieping. Ze besluiten om naar boven te gaan. Aan het plafond op de bovenverdieping zitten inbouwspotjes met dimmers die zorgen voor een warm licht en een rustige sfeer. Maar rust betekent geen vrede, integendeel. In de badkamer bevinden zich een regendouche met glazen wanden, een bubbelbad, en dubbele wastafels van bijpassend wit marmer. Het tweepersoonsbed in de ouderslaapkamer is opgemaakt met een spreij. Een deken ligt opgerold aan het voeteneind. Een kleine douche-ruimte met toilet grenst aan de slaapkamer. Op plankjes in de ruimte staan verschillende medicijnen.

In Ebba's kamer is een muur bedekt met uitgeprinte foto's. Ebba als kind. Ebba met vriendinnetjes. Ebba in de stal. Ebba met een knappe, donkerharige jongen met een piercing in zijn onderlip en zwarte eyeliner rond zijn ogen. Op de tegenoverliggende muur hangen oude film- en muziekposters. Daarboven, net onder het plafond, hangt

een spandoek met een Engelse tekst: BRIDE TO BE.

Op het bureau ligt een laptop. De rest van het bureaublad is bedekt met een ontzaglijke bende papieren en spullen.

In de woonkamer staan een paar chique banken met bijpassende licht lederen leunstoelen rond een lage salontafel. In het gedeelte van de kamer dat een paar treden hoger ligt, staat een eettafel glanzend van zwarte pianolak. Wijnglazen, champagneglazen, cognacglazen en lege flessen, stoelen die uitgeschoven staan, scheef staan.

‘Wat is hier verdomme gebeurd?’ vraagt een van de politieagenten, een man van in de dertig.

Zijn collega, een vrouw, schudt haar hoofd.

‘Toen we hier gisteravond waren was Lisa zichtbaar ongerust. Maar dit?’ zegt ze.

Ze kijken elkaar aan, zijn sprakeloos. Ze waren hier gisteravond om met de vrouw des huizes te praten. Het is nu duidelijk dat ze hadden moeten blijven, dat ze met iedereen hadden moeten praten.

Zes mensen waren hier bij een nieuwjaarsdiner aanwezig. Het lijkt alsof ze daarna gewoon zijn opgestaan en alles hebben achtergelaten, alsof ze voor een dreigende ramp zijn gevlucht.

Een van de schuifdeuren naar het terras staat op een kier, waardoor een koude tocht en waterkou naar binnen komen. Het heeft de hele nacht gesneeuwd en het sneeuwt nog steeds, alsof een of andere hogere macht de gebeurtenissen van de nacht met een witte deken wil bedekken, om te vergeten en te vergeven. De sporen op het terras vervagen. Met elke seconde wordt het verhaal van wat er is gebeurd onverbiddelijk verder uitgewist.

Bovenaan, bij de reling om het terras, eindigen de sporen. De voetafdrukken van twee paar voeten die dicht bij elkaar staan, zijn nog duidelijk zichtbaar. Misschien hielden ze elkaars hand vast toen ze sprongen.

Van bovenaf is het tafereel zo mogelijk nog macaberder.
De naakte lichamen, als afgedankte etalagepoppen.
Twee levens die te vroeg gedooft zijn.

DE UITNODIGING

1

*Lillängen, Nacka,
de nacht voor oudejaarsavond*

Ebba en Marlon liggen in elkaar verstrengeld op de bank in de tv-kamer in het souterrain en zien de eindeloze aftiteling van de miniserie *It* over het grote tv-scherm rollen. Ebba ligt met haar hoofd op Marlons schouder. Zijn lange, donkere haar hangt over zijn schouders en zijn zwarte shirt. Ebba heeft haar hand onder het shirt en speelt met zijn borsthaar.

Ze weet niet wat ze het spannendst vond, *The Loser's Club* of het monster vermomd als clown dat af en toe wakker werd en kinderen verminkte. Misschien was het gewoon Marlons lichaam. Tijdens de miniserie lag ze in zijn armen en drukte zich tegen hem aan. Aan het einde van de laatste aflevering kuste ze hem weer.

Een paar uur geleden was hij door de souterraindeur naar binnen geslopen. Toen haar moeder naar bed was gegaan, had Ebba hem een bericht gestuurd. Ze wist dat hij zo snel mogelijk zou komen.

Marlons hand glijdt onder haar shirt en streelt haar borsten. Ze laat hem zijn gang gaan, ondanks het risico dat er plotseling iemand de trap af kan komen. Wanneer hij haar aanraakt is het alsof haar hele lichaam warm wordt en haar hart uit haar borstkas wil springen. Zijn handen zijn zacht en glad. Wanneer zijn mond dichterbij komt streelt zijn adem haar wangen en kin, als een zomerbriesje. Elke fysieke aanraking brengt haar in een staat waarnaar ze verlangd heeft. Ze

wist alleen niet hoe sterk en hoelang ze dit verlangen al had.

Ze zijn nu twee maanden samen en ze vraagt zich af of het altijd zo zal voelen, of het zelfs mogelijk is meer te voelen dan dit.

Ze kan het zich niet voorstellen.

Toen ze hem voor het eerst irl zag, was het alsof ze elkaar al hun hele leven kenden. Alsof ze gewoon op hem had gewacht zonder het te weten. Marlon begreep het meteen, alsof hij een vampier was die haar diepste gedachten kon horen.

Het was bijna pijnlijk.

Als haar vader of moeder naar de tv-kamer zouden komen, zou dat niet zo erg zijn. Ze is niet van plan om hem geheim te houden, heeft er geen problemen mee in hun aanwezigheid openlijk haar gevoelens te uiten.

Marlon is niet alleen drummer. Hij heeft goede cijfers en is vermoedelijk de knapste drummer van heel Stockholm. Haar moeder maakt zich waarschijnlijk zorgen dat hij te knap is. Omdat hij anders is en haar hart zal breken.

Maar ze begrijpt niet hoe lief hij is. Hij zou haar nooit pijn doen.

Ze zegt dat je niet kunt vertrouwen op romances die online ontstaan. Alsof zij er iets van afweet. Ze zegt ook dat je als je jong bent gemakkelijk je gevoelens verkeerd kunt interpreteren. Maar het maakt niet uit hoe oud je bent. Als je het weet, weet je het.

Morgenavond, wanneer Marlon en zijn ouders oud en nieuw komen vieren en ze als volwassen stellen bij elkaar zullen zijn, zullen ze het snappen. Ze zullen hun relatie accepteren, ze moeten wel, ze hebben geen keus, dit is geen bevestiging.

Marlons hand beweegt langzaam verder naar beneden, naar de elastische tailleband van haar joggingbroek. Hun kussen worden steeds intenser, hun harten gaan steeds sneller kloppen. Zijn lippiercing is koud, kietelt haar tong, windt haar nog meer op.

Het is zij tweeën tegen de wereld, en misschien hoeft ze zich geen zorgen te maken over wat haar ouders van hun relatie vinden. Ze komen immers niet uit Italiaanse, adellijke families die met elkaar in de clinch liggen.

Toen Julia wakker werd en zag dat Romeo zichzelf van het leven had beroofd, pakte ze zijn dolk en stak die in haar borst. Dat is precies hoe het is. Ware liefde kent geen grenzen.

Ze sluit haar ogen. Marlons ademhaling wordt sneller. En dan gebeurt het weer. De angst komt terug. Ze verstijft. Het is alsof haar hele lichaam bevriest. Net als alle andere keren. Ze wringt zich voorzichtig los uit zijn greep, opent haar ogen en kijkt hem aan.

‘Onthoud wat we hebben besloten,’ zegt ze.

Hij kijkt haar diep in de ogen. Een verlangende glimlach.

Ze kan zichzelf verliezen in zijn groenbruine ogen. Ze veranderen van kleur en hebben een diepte die peilloos lijkt, ze zijn perfect omlijst met zijn lange donkere haar, zijn lichte, bleke huid, zijn knappe kin en zijn kaakbeen. Als ze lang kijkt kan ze alle veranderingen in zijn ogen zien, alle emoties die er in zijn lichaam borrelen, alleen voor haar.

Ze kust hem opnieuw. Op de tv verschijnt het menu van de dvd-speler. Het is twee minuten over twee en Marlon moet bijna naar huis.

Plotseling klinkt er buiten een doffe klap en Ebba schiet overeind.

‘Wat was dat?’ vraagt ze.

‘Ik weet het niet,’ zegt Marlon. ‘Misschien een vastgevroren autoportier?’

Dan klinkt er nog een klap, luider, alsof er iets kapotgaat.

Ebba springt op van de bank, rent naar het raam en kijkt naar buiten.

‘Marlon, je moet opschieten. Mijn ouders worden misschien wakker en komen dan naar beneden. Ze mogen je hier niet zien, niet nu. Dat zou alles voor morgenavond verpesten.’